

πὴν κατάστασιν. Συναθροίζονται δὲ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν περίβολον, σχηματίζονται συνήθως εἰς δύο ἀγέλας καὶ φιλοτιμούνται πρὸς κατοχὴν τοῦ καλλιτέρου μέρους, μάχονται τακτικῶς πρὸς ἀλλήλας, διευθυνομένοι καὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, ὅστις εἶναι ὁ ἰσχυρώτερος καὶ ὁ πρεσβύτερος τῆς ἀγέλης. Ἐπιτίθενται δὲ κατ' ἀλλήλων τακτικῶς καὶ ἀνδρείως, μὴ θεωροῦσαι ποτὲ ἑαυτὰς νενικημένας διὰ μόνης μιᾶς ἡττας, καθότι ἡ μάχη ἀνανεοῦται, μέχρι κατατροπώσεως τῆς ἀσθενεστέρας ἀγέλης. Κυνηγετώμεναι δὲ τρέχουσι κατ' εὐθείαν, ὡς αἱ ἐλαφοὶ, ἀλλ' ἐπανακάμπουσιν προσπαθοῦσι νὰ κρυφῶσι, καθίστασαι ἄλλα ζῶα εἰς τὴν θέσιν τῶν, ὅταν ὁμῶς ἀπανδῇσασαι θερμανθῶσι, ῥίπτονται εἰς τὰ ὕδατα.

Ἡ αἰγχαρὸς εἶναι μὲν ὑποδεστέρα τῆς ἐλάφου κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἀνάστημα, ἀλλ' εἶναι χαριεστέρα, ἀνδρείοτέρα, καὶ ζωηρότερα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἰσὶ λαμπρότεροι, οἱ πόδες τῆς ἐλαφρότεροι, τὰ κινήματά τῆς ταχύτερα, καὶ πηδᾷ μετ' ἰσῆς δυνάμει καὶ κορυφότητος. Εἶναι πρὸς τούτοις πανουργότερα παραζομένη, ἐκ τοῦ αὐτοθυμίου τῆς πλεονα τεχνάσματα. Ἐπιστρέφει συχνάκις ἐπὶ τῶν προτέρων τῆς ἐχημάτων, συγγιζουσα οὕτως τὴν ἐκ τῆς ἀποφορᾶς τοῦ σώματός τῆς διεῖναι τὴν κυνὸς καὶ δι' ἐνὸς μεγάλου πηδήματος ὑψομένη ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ῥίπτεται κατὰ γῆς παρήμερα, μένουσα ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κοιλίας τῆς. Οὕτως ἀπατᾷ συχνάκις τοὺς ἐχθρούς τῆς, καὶ τοὶ διαβαίνοντα ἐκ τοῦ πλησίον. Ζῶσιν εἰς χωριστὰς οἰκογενεάς, καὶ συμβόσκονται αἱ νεῖραι μετὰ τῶν γεννητῶν τῶν. Μία ἡ δύο ἐξδομάδας οἱ νεῖροι μετὰ τὴν γέννησιν τῶν ἀκολουθοῦσι τὴν μητέρα τῶν, ἥτις, ἐπικειμένου τινὸς κινδύνου, τὰς κρύπτει ἐντὸς πυκνῶν θαμνῶν καὶ τοσοῦτον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ μητρικὴ αὐτῆς στοργή, ὥστε πολλάκις προσφέρει ἑαυτὴν εἰς τοὺς ἐχθρούς τῆς διὰ νὰ σώσῃ τὰ τέκνα τῆς ἀπὸ τῶν θανάτων.

Οἱ λαγὺ δὲν ἔχουσιν, ὡς οἱ δασύποδες, τὴν τέχνην τοῦ ὑπνομεμεῖν κευθμῶνας εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ δὲν στερούνται ἐνστικτοῦ ἱκανοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν, καὶ θυμοσύνης πρὸς ὑπεκφυγὴν τῶν ἐχθρῶν τῶν. Αὗτοι κατασκευάζουσιν ἕδρας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὅπου πολὺ ἀγρύπνουν προσοχῆς προσφυλάττουσι τὴν προτέγγισιν οὐδὲ ποτε κινδύνου. Κυνηγετώμενοι δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν τρέχουσιν, εἴτα δ' ἐπανακάμπουσιν. Αἱ ἡλίζει δὲν φεύγουσι μακρὰν τῶν κατοικίων τῶν. Ὁ φουλὸς διηγείται ὅτι εἶδε λαγὸν τοσοῦτον προσητικὸν ἔχοντα, ὥστ' ἅμα ἤκουσε τὴν κυνηγετικὴν σάλπιγγα, ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς ἕδρας του, καὶ μολοντί ἀπείχεν ἐν τέταρτον λεύγας, ὑπῆγεν ὁμῶς καὶ ἐρρίφθη εἰς λίμνην τινὴ, καὶ καθήσας ἐπὶ τῶν βύρλων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕδατος, διέσωσεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ του. Ἐτερον δὲ ὅστις μετὰ δύωρον δρόμον εἰσδύσας εἰς τι ποίμνιον προβάτων, ἐκάθιστε μετὰ τὸν αὐτῶν.

Εἰς τὴν Κημισάσκαν αἱ λαίμαργοι καλούμεναι ἄρκτοι μεταχειρίζονται παράδοξον στρατήγημα διὰ νὰ συλλάβωσι τὰς δορκάδας. — Ἀναρρίχονται ἐπὶ τινος δένδρου, φέρουσαι μεθ' ἑαυτῶν ποσότητά τινα τῶν βρύων ἐκείνων, αἵτινα αἱ δορκάδες ὑπεραγαπῶσιν. Ὅταν δορκὰς τις πλησίον, ἡ λαίμαργος ἄρκτος ῥίπτει τὰ βρύα, καὶ ἂν ἡ δορκὰς πλησιάσῃ διὰ νὰ φάγῃ, ῥίπτεται ἐν ἀκαρεῖ, ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς, καὶ προσκολληθεῖσα στερεῶς ἐπὶ τῆς

κεφαλῆς τῆς, ἐξορύττει τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, τὸ ὅποιον βασανίζει τὸ ζῶον τοσοῦτον, ὥστε, εἴτε διὰ νὰ τελειώσῃ τὰ βράσνά τῆς, ἢ διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸν ἀσπλάγχυν ἐχθρὸν τῆς κυτᾶ τὴν κεφαλὴν τῆς κατὰ τῶν δένδρων μέχρις οὗτου πίπτει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους νεκρά. Ἡ Ἄρκτος τότε διαίρει τὸ κρέας τῆς δορκάδος εἰς σύμεγέθεις μερίδας, καὶ τὰς κρύπτει ὑπὸ τὴν γῆν διὰ μέλλουσαν ζωοτροφίαν.

Κ.

Προσκόμματα εἰς τὴν στοιχειώδη τῆς νεολαίας ἱκπαίδευσιν.

Ἰσως δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἔργον καλὸν καὶ φιλόφρων, ἄνευ προσκομμάτων. ἡ στοιχειώδης τούλαχιστον τῆς νεολαίας ἐκπαίδευσις, ἀναρίθμητα τοιαῦτα ἅπαντὰ, ἐκ τῶν ὑποίων εἶναι.

Ἡ φιλαργυρία τινῶν γονέων. νομίζουσιν, ὡς φαίνεται, τινές, ὅτι δὲν ἔχουσι ἄλλο πρὸς τὰ τέκνα τῶν καθήκον, παρὰ νὰ τρέφωσι καὶ ἐδώσωσι αὐτὰ ἀδικοφοροῦντες ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ φειδόμενοι τὰ ἐξόδα τοῦ σχολείου, τὸν μισθὸν τοῦ διδασκάλου, τὴν τιμὴν τῶν ἀναγκαίων βιβλίων, κτλ. Δὲν στέλλουσι αὐτὰ εἰς τὸ σχολεῖον χάριν τοῦ ἀσημάντου κέρδους, προκύπτοντος ἀπὸ τοῦ μικροῦς αὐτῶν κόπου. Οὗτοι λέγουσιν, ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις, ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος, δὲν εἶναι χορσίσμα, παρὰ μόνον διὰ τὰ τέκνα τῶν πλουσίων. Νομίζουσιν οἱ δυστυχεῖς, ὅτι τὰ τέκνα αὐτῶν, ὡς μικροτέρας ἀξίας, ἢ τὰ τῶν πλουσίων! Ἀλλ' ἐὰν ὁ μεγαλόδωρος δημιουργὸς δὲν ἔχαρτεν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἐπιγίους θησαυροὺς δὲν ἐπροίκισεν ἄραγε αὐτὰ μετὰ τὰς αὐτάς, πολλάκις δὲ ἢ μὴ καλῆτέρας νοητικὰς δυνάμεις, ἢ τὰ τέκνα τῶν πλουσίων; Διὰ δὲ τῆς καλλιτεργίας τῶν δυνάμεων τούτων, δὲν ἔμποροῦσι καὶ οἱ πτωχοὶ αὐτοὶ παῖδες νὰ γένωσιν ἀγαθοὶ καὶ ὠφέλιμοι πολῖται, ὅσον καὶ οἱ πλούσιοι; Ἀλλ' εἰς τί θέλει χρησιμεύσει (ἤθελον ἰσως ἐρωτήσαι) εἰς τοὺς πτωχοὺς παῖδας ἡ ἐκπαίδευσις; ἡ ἐκπαίδευσις θέλει κάμει αὐτοὺς λογικοὺς, ἱκανοὺς νὰ σκέπτονται σπουδαίως, νὰ κρίνωσιν ὀρθῶς, χριστιανούς πεφωτισμένους, οἵτινες νὰ γνωρίζωσι τὸν Θεόν, καὶ νὰ λατρεύωσι τὸν οὐράνιον αὐτῶν Πατέρα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ ἐναρέτους ἀγαθῶς καὶ χριστοῦς πολίτας, καὶ ἱκανοὺς νὰ γνωρίσωσι τὰ καθήκοντα τοῦ βίου.

2 Ἡ ἀέθλεις τῶν πλουσίων νὰ προμηθεύωνται ἰδιαιτέρους διδασκάλους διὰ τὰ τέκνα τῶν πτωχῶν ὅχι μικρὰν ζημίαν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα. ἔχοντες τὰ μέσα οἱ τοιοῦτοι νὰ ἐκπαιδεύουσιν ἰδιαιτέρως τὰ τέκνα αὐτῶν, δὲν φροντίζουν περὶ τῶν κοινῶν σχολείων. Ἡ δὲ ἀμέλεια αὕτη προκύπτει οὐχὶ ἀπὸ καταφρόνησιν ἢ ἰδιωτελείαν, ὅσον ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένην ἰδέαν, ὅτι ἡ παιδεία εἶναι πραγματεία, καὶ ὁ θέλων ἀγοράσῃ αὐτήν. Τί δὲ ἐκ τούτου συμβαίνει; Πάσχει ἡ κοινότης, καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μεθέξωσιν τῆς κοινῆς ταύτης δυστυχίας καὶ οἱ πλούσιοι.

3 Ἡ ἀδυσφορία τῶν γονέων. Οἱ πλούσιοι

γυμνασίου στέλλουσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὸ σχολεῖον, μάλλον πρὸς ἰδίαν τῶν ἀνέπαυτων ἢ τὸ ὄριον αὐτῶν. Τὰ σχολεῖον κατ' αὐτοὺς εἶναι παιδοτροφεῖον, καὶ ὁ διδάσκαλος εἶδος τροφῆς. Ποτὲ ἴσως δὲν ἐπιτελείται τὸ σχολεῖον, οὐδ' ἐρευνῶσιν, ἀν' ὁ διδάσκαλος ἐκτελεῖ πιστῶς τὰ χρῆμα αὐτοῦ καὶ ἂν οἰκισθῇται προσδεδούσιν ἢ τὸ ἐναντίον. Ποτὲ δὲν ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν, ὅτι ὁ διδάσκαλος πρέπει νὰ ἐνθαρρύνεται, ὅχι οἱ αὐτοὶ τιμῶν φιλοδοξήματων, τὰ ὅποια εὐχαριστοῦσιν ἑσῶς ἀρετῇ τινὶ πνεύματι, ἀλλὰ διὰ ὑπολήψεως καὶ τιμῆς, μόνων ἰκανῶν ἀμνηστῶν πρὸς κόπους, ἡσυχίας ὑποφέρει ὁ ἐπιμελὴς διδάσκαλος.

Εἶναι ἀξιολόγητον νὰ βλέπῃ τις μὲ πίσιν ἀδιφορίαν ἐμπιστεύονται τὰ τέκνα τῶν ἀναξίους διδασκάλους, ὅχι μόνον οἱ ἀναγνώστες καὶ γυμναστές, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ νομικοὶ καὶ πεπαιδευμένοι γονεῖς. Φαντάζονται ἴσως οἱ κρινοὶ οὗτοι περιστῶν πάντα κίπον περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως, τὴν ὅσην νεοτῶν παιδίων καὶ ἀναδύλλουσι τὰς περὶ τοῦτου φησίδας εἰς ἀκλόνητους καὶ ὀριμότερους χρόνους. Τοὺς λανθάνει, φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν τρυφερωτάτῃ ἡλικίαν γίνονται αἱ μνηστικαὶ ἐκτιπώσεις. Φαίνεται φρίνιμν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκκλῶσιν ἀσπὴν καὶ σαθρὰ θεμελίαν εἰς λιμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομίας. Ὁ ἐπιθυμῶν τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἀγαπῶν τὴν Παιδείαν, δὲν πρέπει νὰ ἀδιφορῇ περὶ τῶν μικρῶν σχολείων. Δὲν πρέπει νὰ ὑπέστη, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι μικρὰ εἶναι καὶ μικρὰ, προσοχῆς ἄξια.

4. Ἡ ἔμμελεια τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἡθικῆς διδασκαλίας συμκρίνει τὴν ὠφέλειαν τῶν δημοτικῶν σχολείων, διότι ἐκ αὐτῆς προέρχεται ἡ ἡθικὴ μόρφωσις τῆς νεολαίας. Ὑπολήπτει καὶ τιμᾷτε τοὺς διδασκάλους, ὡς φίλους, ἐν ἐπιθυμίᾳ διδασκάλους ὑπολήψεως καὶ τιμῆς ἄξιους, καὶ τέκνα προκοπέντα καὶ χρηστοθήκη καὶ εὐχρηστὰ κοινωνίαν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ.

Τὰς παλαιὰς Ἀθήνας ἀγαπᾷ ὅλος ὁ κόσμος διὰ τὴν σοφίαν, τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἐμπειρίαν, τὴν ἡρώϊσμον, τὴν καλλιτεχνίαν καὶ παντοίαν ἄλλην ἀρετὴν καὶ ἐπιτήδευσιν τῶν μεγάλων ἐκείνων Ἀθηναίων, Σωκράτων, Πλάτωνος, Εὐκλείδους, Σιλλωνος, Περικλέους, Θουκυδίδου, Κικέρωνος, Δημοσθένους, Φιδίου κατὰ. Ἐννοεῖται, ὅτι χάριν ἐκείνων δύναται ν' ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἀπογόνους ἢ συμπολίτας αὐτῶν, ἂν καὶ πολλοὶ ἐκείνων κατωτέρους, ἐπικρινῶν μὲν καὶ συνιστῶν εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρώπων τὰς καλὰς πράξεις τῆς νῦν πόλεως Ἀθηνῶν, πολλάκις δὲ πρὸς ἐλπίδα ἢ καὶ ἐπιπλήττων τὰς καλὰς πράξεις τινῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πειράζονται, ὡς φαίνεται, καὶ ἀπὸ τῆς φιλικωτάτας ἐπιπλήξεως τῶν φιλοαθηναίων, νομίζοντες ἴσως, ὅτι, καθὼς συμπολίται τοῦ Σίλωνος καὶ Σωκράτους καὶ Περικλέους, εἶναι καὶ αὐτοὶ προνομιάρχαι, δικαιοκρατοῦντες, ἀμεμπτοὶ καὶ ἀξέπικτοι ἄνδρες, ὅσων καὶ ἀνσφάλωσιν.

Ἐσχάτως ὑπουργικὴ τις ἐφημερίς τῶν Ἀθηνῶν, λέγουσα περὶ ἄλλων πραγμάτων, ὅπως ἐννοεῖ αὐτὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου, παραπονεῖται, ὅτι αἱ ἐ-

φημερίδες τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑβρίζουσι τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, μεθ' οὗ ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις, καλῶς ποιοῦσα, διατηρεῖ φιλικὰς σχέσεις. Ἀν' ἡ ἐφημερίς αὐτῆς ἐννοεῖ τὰς ἐν τῇ Τουρίᾳ ἐκδιδομένας Γαλλικὰς, Ἀρμενικὰς ἢ ἄλλας ἐφημερίδας, περὶ τῶν αὐτῶν ἀπολογῶνται αὐταὶ αὐταί, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν κέρμα ἐν τῇ ἐννοίᾳ διὰ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῶν συναδελφῶν μας αὐτῶν. Ὁ Γραικὸς ὅπως τύπος τῆς Σμύρνης καὶ τοῦ Βυζαντίου, καὶ ἂν ἐπαίνῃ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ τόπου διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς πρὸς τοὺς ὑπηκόους προαίρεσιν, βεβαίως δὲν ἔχει οὐδ' αὖτως τὴν διάθεσιν ν' ἀδικῇ κατ' οὐδὲν τὸ Γραικικόν ἢ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικράτειαν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἡ ἐξουσία τοῦ τόπου δὲν ἔχει τοιοῦτον φρόνημα. Ἐρωτῶμεν ὁμῶς τοὺς ὑπουργικῶς τῶν Ἀθηνῶν ἐφημεριδογράφους, ποῦ καὶ πόσον ἀρεθιστοὺν αὐτοὶ τὸ ἔθνος, καὶ ἂν τὸ ἔθνος ἀντιπροσωπεύει ὅχι καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐν Ἀθήναις ὁμογενεῖς λαοῦ, ἀλλὰ ὁ τὸν νῦν ὑπάρχοντα κυκεῶνα τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων προξενῶν καὶ διατηρῶν συρφετός τῶν ἀσυνειδήτων καὶ ἀναίσχυρτων ὀχλοπλάνων, οἵτινες, παρασύροντες τινὰς τιμῶν καὶ νομικῶν ἀνθρώπους, ἐκόντας ἄκοντας, ὑπαρτοῦσιν ὡς δουλικά, τυφλὰ καὶ ἐπονείδιστα ὅργανα τὴν ξενικὴν, τὴν ἀντελληνικὴν πολιτικὴν. Δὲν εἶναι χρεῖς νὰ ὀνομάτωμεν κινένα ἐκ τῶν ἀθλίων τούτων ὀργάνων, ἐπειδὴ ἀρκεῖ γινώσκει αὐτοὺς τὸ Κοινόν. Οἱ πάντων ἀθλιώτεροι ἐξάρχοντες αὐτῶν, πρότερον ζήλοι, εἶναι σήμερον ἀντίπαλοι. Καὶ ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν ἔχων κακὴν γέννησιν καὶ ἀνατροφὴν μετεχειρίσθη ἕως τῶρα τὰ μικροχρηματὰ τοῦ εἰς μεγαλοκάκους φανατισμοῦ καὶ εἰς δημοσίας βλάβας ὁ δὲ παντοπώλης τῆς Ἀρχαδίας, πρότερον δημοκρατικὸς, ὅταν ἦτον ὑπουργὸς τῆς ἀντισυνταγματικῆς αὐτῆς, προσήλθε πάλιν εἰς τὴν οὐλὴν, ὡς λέγουσιν αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα γένῃται πάλιν ὑπουργὸς πρὸς αὐξήσιν τοῦ εἰρημένου κυκεῶνος τῶν κοινῶν πραγμάτων, τὴν ὁποῖαν ἐπιτυχέστερον αὐτοῦ κατορθῶναι ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ, ὑπουργεῖω καὶ ἀντιπρόσβιαν, ὡς λέγεται, πρὸς τὸν νῦν Πρωθυπουργόν τῆς Ἑλλάδος, ἵνα γινόμενος αὐτὸς πρωθυπουργός, κυκεῶνιστὴς εἴη πλέον, ὡς φαίνεται, τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Ζητεῖ καὶ ἡ σχετικὴ αὐτῶν ἐφημερίς τοῦ λαοῦ τὴν πτώσιν τοῦ Συντάγματος.

Ἀντιναρχατικῶς καὶ κατὰ τὸν Ἑρμηνεύειν τῆς Ἑλλάδος, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Τουρίᾳς κάμνουσι πολλὰ φρονιμότερα καὶ συμπεριότερα εἰς ἐκείνους οἱ ὑπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ, παρελθόντες, παρόντες καὶ μέλλοντες, νὰ ἐνθουσιάζονται ὡς καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ Βασιλέως, ὅχι τοῦ Ὁθωμανοῦ, ἀλλὰ τοῦ Φιλίππου, πατρὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἐν ἡμῖν κεῖται καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν.

N.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἐν τῷ 9 ἄριθμῳ τῆς Ἰονικῆς Μελίσσης, εἰς τὸν παράγραφον 9 τῶν Ἐμμεριδικῶν ἐκ παραδρομῆς ἐτυπώθη Κ. Γεώργιος Ροδόκαν ἀπὸ, ἀντὶ Νικόλαος Πατροκλίου.

Ἐπὶ δὲ εἰς τὴν ἀγγελίαν τοῦ Ἑλ. Παύλου, ἀντὶ θεωρητικῆς τε καὶ πρακτικῆς διόρθου θεωρητικῆς τε καὶ πρακτικῆς, καὶ ἀντὶ Τιμολέωνος γράφ. Τιμαγένης. Διὰ δὲ τὰ ἄλλα πειρησθέντα παροράματα, ζητεῖται ἡ σύγκρισις τῶν ἀναγνωστών.